08/06/2023

Από την αλήθεια του εαυτού μας στην Αλήθεια της ζωής μας

/ Γνώμες

@paulos_pap

Θέλουμε να είμαστε αληθινοί και ειλικρινείς με τους άλλους, αλλά από την άλλη η αλήθεια του καθενός κρύβεται βαθιά πίσω από τα προσωπεία μας. Είμαστε ψεύτες προς τον εαυτό μας.

Στρουθοκαμηλίζουμε μπροστά στην αλήθεια μας. Φοβόμαστε τι θα ανακαλύψουμε κι έτσι δεν μπαίνουμε στην διαδικασία μιας εσώτερης αυτοκριτικής.

Είμαστε ο μεγάλος άγνωστος του εαυτού μας.

Χρειάζεται τόλμη για να παραδεχθείς τελικά ποιος είσαι και ποιος δεν είσαι.

Είναι σκληρή η πραγματικότητά μας. Θέλει να διαθέτεις την απλότητα και την ταπείνωση για να την αποδεχθείς.

Οι περισσότεροι μένουμε στην επιφάνεια των πραγμάτων. Δεν σκάβουμε βαθιά στο νου και στην καρδιά μας.

Κρατάμε μια απόσταση από αυτήν την επώδυνη διαδικασία της αυτοανακάλυψης. Δεν μπορούμε να την αντιμετωπίσουμε γιατί αρνούμαστε να γκρεμίσουμε το αυτοείδωλο που τόσα χρόνια κτίζαμε.

Κι όμως, αν θελουμε πραγματικά να προοδεύσουμε ως άνθρωποι, ως χριστιανοί χρειάζεται να βρούμε την αλήθεια μας. Να κοιτάξουμε κατάματα το είναι μας, χωρίς δικαιολογίες, αφήνοντας την γνώμη των άλλων στην άκρη.

Διότι άλλο τι δείχνουμε και άλλο τι είμαστε πραγματικά. Άλλο τι πράττουμε και άλλο τι σκεφτόμαστε. Άλλο τι πετυχαίνουμε και άλλο τι ποθούμε. Άλλο πως ζούμε κι άλλο πως θέλαμε να ζούμε.

Χρειάζεται να παραδεχτούμε ποιοι είμαστε. Όλοι οι άνθρωποι σήμερα θεωρούν τον εαυτό τους καλό και δίκαιο. Τότε ποιος είναι ο κακός και άδικος; Γιατί η κοινωνία μας όζει από κακίες, διαπλοκές, προδοσίες, απάτες, πονηρίες, αδικίες;

Ναι σίγουρα κάποιοι είναι πιο κακοί από εμάς, πιο άδικοι, πιο πονηροί. Όμως εμείς είμαστε τελικά καθ’ όλα αθώοι;

Όχι δεν είμαστε. Τον μόνο Αθώο της ιστορίας Τον κρεμάσαμε πάνω στον Σταυρό. Μόνο Εκείνος είναι αθώος.

Στην εξομολόγηση σχεδόν κανείς δεν παραδέχεται ότι είναι κακός, σκληρός, ιδιότροπος, αχάριστος, ανήθικος, αλαζόνας, απατεώνας. Για όλα υπάρχει μια δικαιολογία. Επικαλούνται ότι χρειάζεται να επιβιώσουν , ότι δεν φταίνε, ότι

παρασύρθηκαν κτλ.

Έχει εκλείψει η αρχοντιά της μετάνοιας. Γιατί; Διότι μάθαμε να κλαψουρίζουμε και όχι να κλαίμε με την αλήθεια μας, προτιμούμε να εθελοτυφλούμε μπροστά στα χάλια μας παρά να ταπεινωθούμε· και γι’ αυτό δεν έχουμε την διαύγεια να μετανοήσουμε. Κι έτσι εγκλωβιζόμαστε σε έναν τραγικό φαύλο κύκλο.

Οι Άγιοί μας όμως βρήκανε την αλήθεια τους· κατάλαβαν ποιοι είναι και αναλόγως πράξανε.

Αυτούς χρειάζεται και εμείς να ιχνηλατήσουμε. Να αποκτήσουμε το φρόνημά τους, την αυταπάρνησή τους, το ήθος τους, την ματιά τους.

Το πρώτο όμως που χρειάζεται είναι θέληση. Θέληση να νικηθώ παρά να πληγώσω και όχι να νικήσω με κάθε κόστος, θέληση να σταυρωθώ για χάρη των άλλων και όχι να σταυρώνω τους άλλους.

Θέληση για να περάσω από την αλήθεια μου στην αποκάλυψη της Αλήθειας στην ζωή μου.

Ναι, όντως όλα αυτά μας φαίνονται δύσκολα γιατί δεν θέλουμε.

Και αυτή είναι η αλήθεια των περισσοτέρων μας…

Όμως εάν δεν παραδεχτούμε τις ασθένειές μας, τότε δεν θα ζητήσουμε ποτέ βοήθεια για θεραπεία κι έτσι θα μείνουμε για πάντα ασθενείς. Το πρώτο βήμα προς την σωτηρία μας είναι να παραδεχτούμε ότι είμαστε λειψοί, ασθενείς, ανήμποροι, αμαρτωλοί. Χωρίς αυτήν την καρδιακή ομολογία, δεν μπορούμε να πάμε παρακάτω. Ο άνθρωπος που θεωρεί ότι δεν φταίει σε κάτι, που είναι αθώος, που είναι καλός, που είναι ενάρετος, παραμένει εγωιστικά τυφλός μπροστά στο πνευματικό αδιέξοδο που έχει δημιουργήσει.

Η Εκκλησία μας προσφέρει τους τρόπους ώστε να δούμε την ζωή μας στην πραγματική της διάσταση, αλλά και να δούμε τις δυνατότητες εξέλιξης που έχουμε χωρίς αλαζονεία και ψευδαισθήσεις.

Δια των Μυστηρίων γινόμαστε μέτοχοι της Χάριτος, αλλά και μέσα από την δική μας προσωπική προσπάθεια στην καθημερινότητά μας κρατάμε και αυξάνουμε την Χάρη του Παρακλήτου. Και με αυτή την πνευματική συνεργασία που επιτελείται μέσα μας, αλλάζουμε, κατανοούμε, φωτιζόμαστε, αντιλαμβανόμαστε, αλλοιωνόμαστε, αγιαζόμαστε.

Τίποτα δεν γίνεται “μαγικά”. Όλα επιτελούνται ελεύθερα, μυστηριακά, μυστικά.

Μα όλα αρχίζουν με την ειλικρινή αναζήτηση του ανθρώπου να βρει τον εαυτό του και να βρει τον Θεό (κι έτσι να βρει και τον πλησίον του). Χωρίς αυτήν την βαθιά και ειλικρινή αναζήτηση δεν μπορεί να ξεκινήσει το ταξίδι προς τον ουρανό. Και αυτό σημαίνει ότι ο άνθρωπος χρειάζεται να είναι έτοιμος να παραδεχτεί, να προσπαθήσει, να επιμείνει, να υπομείνει και να υπακούσει, δηλαδή να μετανοήσει, να ταπεινωθεί, να παραδοθεί στον Θεό “κάτα πάντα και δια πάντα”.

Αρχιμανδρίτης Παύλος Παπαδόπουλος